

Sygn. akt II CSK 390/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku S. w O. przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej  
w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 21 grudnia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna wobec przyjęcia przez Sąd, że decyzja, na którą powołuje się uczestnik stanowi tytuł do bezpłatnego korzystania przez uczestniczkę z nieruchomości wnioskodawczyni sytuacji, gdy przedmiotowy akt administracyjny nie konkretyzuje nieruchomości, do których miałyby nastąpić ograniczenie prawa własności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kodeks postępowania cywilnego wielokrotnie posługuje się pojęciem „oczywistość” odnosząc je np. do bezzasadności dochodzonego roszczenia, wniosku o wyłączenie sędziego, zasadności podstawy kasacyjnej naruszenia prawa materialnego (art. 53<sup>1</sup>, art. 499 pkt 1, art. 398<sup>16</sup>, art. 424<sup>9</sup> k.p.c.). Oczywista zasadność lub bezzasadność wynika już z samej treści pisma procesowego, jest widoczna dla każdego prawnika bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej. W wypadku oczywistej zasadności konkretnego wniosku, bez dokładnego badania i oceny przytoczonych argumentów jest jasne, że wniosek powinien zostać uwzględniony. Odnosząc powyższe uwagi do kwestii oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że przedmiotowa „oczywistość” zachodzi wówczas,

gdy z treści skargi, bez potrzeby jej głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań prawnych wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.).

Skarżąca spółdzielnia nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji uwzględnił, że z rozdzielnika przedmiotowej decyzji określającej przebieg napowietrznej linii energetycznej wg miejscowości wynikało, że została ona doręczona właścicielom, względnie użytkownikom gruntów nad którymi będzie przebiegać linia elektroenergetyczna. Poza tym, kwestia sposobu określenia nieruchomości objętej decyzją wydaną na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości nie jest tak jednoznaczna, jak przedstawia ją wnioskodawczyni odwołując się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2014 r. (IV CSK 724/13) a ostateczne wnioski w tym zakresie zależą od okoliczności faktycznych każdej sprawy (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r. III CSK 123/14).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Rozpoznając wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, że nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, czy 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, LEX nr 141392). W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.). Ze wskazanych przyczyn nie może być uwzględniony wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zawarty w piśmie, które zostało wysłane listem

poleconym w dniu 19 kwietnia 2016 r. po skutecznym doręczeniu skargi kasacyjnej pełnomocnikowi uczestnika w dniu 4 marca 2016 r., tzn. po upływie terminu do podjęcia tej czynności procesowej.

jw